

Dilluns 29 durant l'any

Text de l'Evangeli (Lc 12,13-21): En aquell temps, un de la gent digué a Jesús: «Mestre, ordena al meu germà que es parteixi amb mi l'herència». Ell li respongué: «Home, ¿qui m'ha manat que fos jutge o mediador entre vosaltres?». Llavors digué a la gent: «Estigueu alerta, gardeu-vos de tota ambició de riquesa, perquè, ni que nedi en l'abundància, la vida d'un home no prové pas dels seus béns».

I els explicà una paràbola: «A un home ric, la terra li va donar molt. Ell pensava: 'Què faré, si no tinc on guardar la meva collita?'. I es va dir: 'Ja ho sé, què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans, hi guardaré tot el meu gra i els meus béns, i em diré a mi mateix: Tens molts béns en reserva per a molts anys; reposa, menja, beu i diverteix-te'. Però Déu li digué: 'Insensat! Aquesta mateixa nit et reclamaran la vida, i tot això que has acumulat, de qui serà?'. Així passa amb el qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric davant de Déu».

«La vida d'un home no prové pas dels seus béns»

Fra Lluç TORCAL Monjo de Monestir de Sta. Mª de Poblet
(Santa Maria de Poblet, Tarragona, Espanya)

Avui, l'Evangeli, si no ens tapem les orelles i no tanquem els ulls, ens colpirà per la seva claredat: «Estigueu alerta, gardeu-vos de tota ambició de riquesa, perquè, ni que nedi en l'abundància, la vida d'un home no prové pas dels seus béns» (Lc 12,15). D'on prové la vida de l'home?

La de Jesús sabem prou bé d'on procedeix, perquè Ell mateix ens ho ha dit: «Perquè així com el Pare té vida en Ell mateix, també ha concedit al Fill que tingui vida en Ell mateix» (Jn 5,26). Sabem que la vida de Jesús no només prové del Pare, sinó que

consisteix en fer la seva voluntat, ja que aquesta és el seu aliment, i la voluntat del Pare equival a dur a terme la seva obra de salvació entre els homes, donant la vida pels seus amics, signe de l'amor més gran. La vida de Jesús és, doncs, una vida totalment rebuda del Pare i totalment lliurada al mateix Pare i, per amor al Pare, als homes. Com podrà ser, per tant, la vida humana suficient en ella mateixa? Com pot negar-se que la nostra vida és un do, que l'hem rebuda i que, només per això, n'hem de donar gràcies? «Ningú no s'ha de creure amo de la pròpia vida» (Sant Jeroni).

En aquesta mateixa lògica, la pregunta que ens falta per fer només pot ser: com pot tenir sentit la nostra vida si es tanca sobre si mateixa, si s'acontenta en dir-se: «Tens molts béns en reserva per a molts anys; reposa, menja, beu i diverteix-te» (Lc 12,19)? Si la vida de Jesús és do rebut i do lliurat sempre en l'amor, la nostra vida —que no podem negar que hem rebut— s'ha de convertir, seguint la de Jesús, en donació total a Déu i als germans, perquè «els qui estimen la pròpia vida, la perden» (Jn 12,25).